

Kinderroof bij klaarlichten dag.

't Is gisterenmiddag omtrent twaalf uur gebeurd in de Rozenstraat.

Zonder omslag, zonder complimenten, werden daar vijf kinderen tegelijk weggehaald van de moeder; kindertjes van tusschen 6 en 9 jaar en de 9 maanden.

De heele buurt liep te hoop. Honderden straatjongens, en hun moeders en vaders, voor zoover ze toevallig aanwezig waren. Ieder moest er het zijne van hebben. Maar niemand die zich tegen den brutalen kinderroof verzette...

Wie de snoode roover was? De heer Jonker, directeur van het Toevlucht voor Onbehuisden, gevestigd in het voormalig Buitengasthuis. En hij ontvoerde zijn prooi niet in automobielen, zooals dat tegenwoordig bij schakingen mode is, maar... in brancards.

De bewoners der Rozenstraat kennen het geval al van stukje tot beetje. En onze andere lezers begrijpen er nu zeker alles van.

De buurt begon er schande van te spreken de laatste weken. Dat iemand zijn kinderen honger moet laten lijden, zeiden de menschen, is niet altijd z'n schuld; maar dat iemand z'n kinderen verwaarloost als straathonden; ze laat omkomen in 't vuil, in 't ongedierte...

Of hier schuld is weten we niet. Wel weten we, dat de vader van 't vijftal een tijd van z'n vrouw af is geweest, en thans in Duitschland vertoeft; dat de moeder met sinaasappelen vent, en dat de kindertjes in gebrek en ellende maar altijd verder vervuilen.

Daar kwam gistermorgen de bezoeker van Liefdadigheid naar Vermogen bij den heer Jonker aankloppen. 't Ging zoo niet langer, zeide hij, er moest ingegrepen worden.

En hoe werd er ingegrepen! Geen halve maatregelen zijn er genomen! De heer Jonker is iemand die doortast. Om twaalf uur stond hij met zijn mannetjes, en met twee brancards voor het krothuis, waarvan de benedenverdieping onbewoonbaar verklaard is, en dat op twee hoog vóór door de bewuste familie bewoond wordt. Zelf droeg hij de kleinen, die hij vond in staat van ontzettende vervuiling, de wakke trappen af, legde ze in de brancards, en op 'n holletje ging 't toen, „naar 't onbehuisde gasthuis” zooals de burens ons vertelden. En 't is goed ook, dat er een eind aan is gekomen, dat waren ze allen met elkaar eens. Want 't leken wel kleine baviaantjes, die je den laatsten tijd voor de vensters zag kruipen.

Toen wij in 't vroegere Buitengasthuis kwamen, was de reinigingskuur in vollen gang. Een jongentje van een jaar of zeven zat op een stoel, half ontkleed, de huid onder een aangegroeiden vuilkorst. De heer Jonker zelf, in een witte jas, knipte hem kaal, en zuiverde het rouwgebeten hoofdje van de honderden kleine vijanden. Toen in bad—

We hebben nog gewacht totdat we het ventje heelemaal schoon, en netjes in de kleeren, weer te voorschijn zagen komen, zuchtend van plezier. 't Stapeltje lompen werd in een zak gebonden om te worden verbrand. Maar de gedaantewisseling is pas volmaakt, zeide ons de directeur lachend, als op die magere botten over een week een pondje vleesch is gegroeid.

„Maar kunt u hen dan houden?” vroegen we. Want we wisten dat hij ze maar op eigen houtje had weggehaald. Maar nu zullen onmiddellijk maatregelen worden genomen om de kleinen, eerst voorloopig en daarna voor goed, aan de onderlijke macht te onttrekken. Daar zal de Voogdijraad wel voor zorgen.

Zooals men ziet is de Vereeniging „Hulp voor Onbehuisden” eene, welke werk veler brachtigen steun verdient.